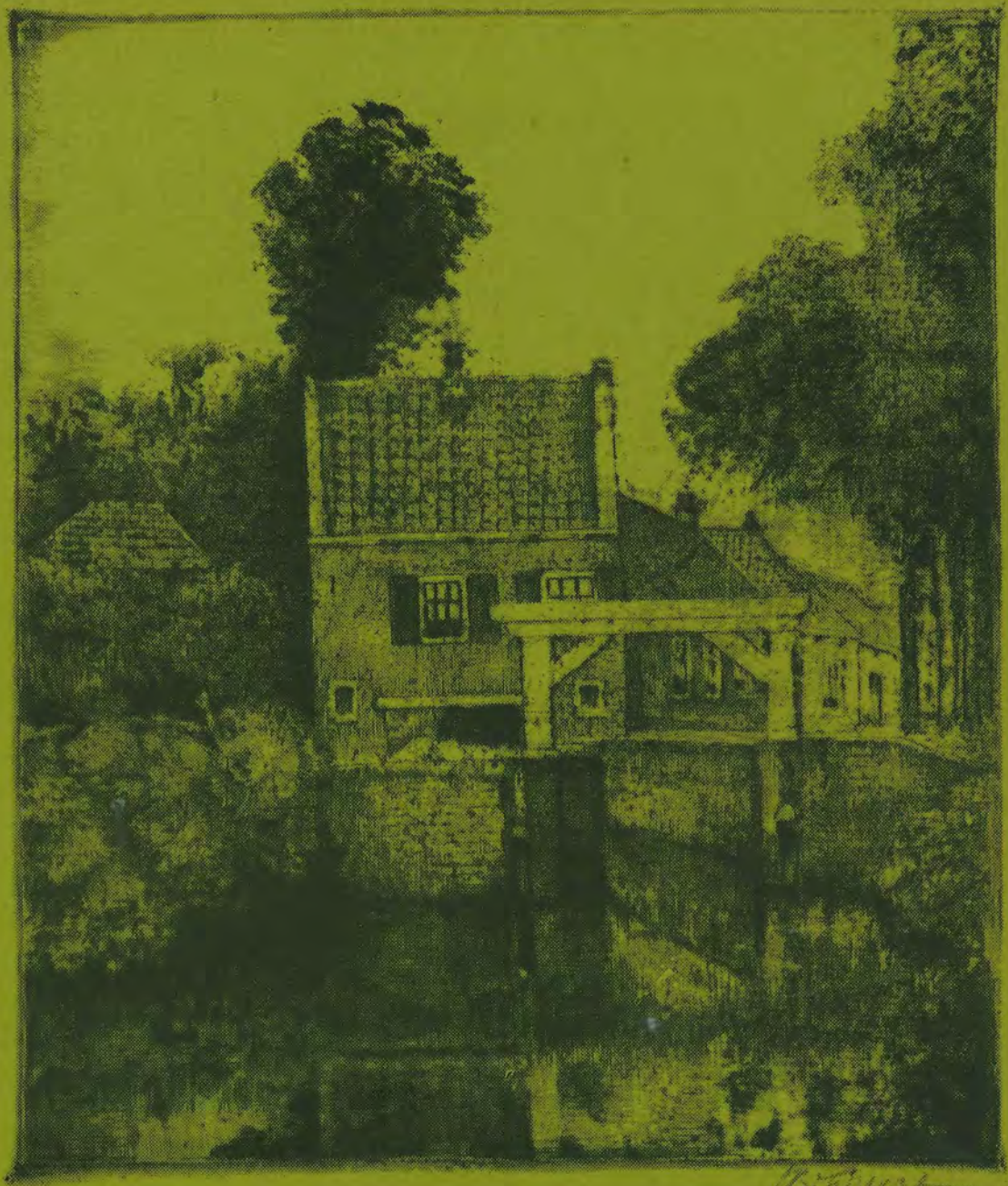
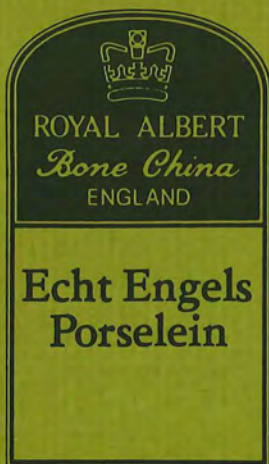

W. de Vries

Historische Krings Maarssen

Vraag inlichtingen bij uw
speciaalzaak
LUXE GESCHENKEN
A.v.d.BOSCH OLIJVE
Maarssen
tel.: 61632

radio- en tv - speciaalzaak

B. Huis in 't Veld - Diependaalsedijk 1
Maarssen - Telefoon: 03465 - 62081

SLAGERIJ

Dorresteyn

Voor fijnproevers

Sinds 1882

Nassastraat 4 - Tel. 61219

HISTORISCHE KRING MAARSSSEN

Opgericht 11 september 1972, opgenomen in het verenigingenregister bij de Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Utrecht en omstreken onder nummer V. 476918.

Bestuur: Drs. D. Dekker, voorzitter, J.H. Sagel, secretaris, Schokkingstraat 17, 3601 XK Maarssen, tel.: 03465-61457, Mevr. G.M. Willekes-van Putten, penningmeester, giro: 2907376, H. Blaauw, Mevr. A.H. Hogenhout-Hofman, B. de Ruiter, Mevr. S.W. Talen-Stooker, N. van Tricht en A. de Zwart.

Redactie: D. Dekker, W. Smits en J.H. Witte. **Redactieadres:** J.F. Besier, Kemperstraat 2, 3601 WK Maarssen.

Lid van verdienste: Mevr. J.G. Zwijns-Brink (20-02-84).

11e Jaargang no. 4, maart 1985

Verschijnt 4 x per jaar.

KRINGNIEUWS

1. Ledenavond

Donderdag 21 maart komt de Kring's avonds om 8 uur bijeen in de grote zaal van de Open Hof aan de Kerkweg 20 te Maarssen. Op het programma voor deze avond staat een praatje van de voorzitter, de heer Dick Dekker, met als titel: *'Zijn nu alle vraagtekens uit de historie van Maarssen opgelost?'* Verder zal geprobeerd worden een quiz te organiseren, waarbij de leden die dat willen, hun heemkundige kennis van Maarssen kunnen toetsen. Hierbij zijn geen grote prijzen te winnen, maar kan er wel genoten worden van een serie aardige dia's.

2. Excursie

Evenals de voorgaande jaren organiseert de vereniging ook dit jaar weer een bezoek aan een interessant bouwwerk in onze omgeving. Ditmaal kunnen wij, door de bijzonder vriendelijke medewerking van Jhr.Mr. L.A. Quarles van Ufford, het kasteel Gunterstein, Zandpad 48 in Breukelen bezichtigen. Omdat de groep bezoekers niet te groot kan zijn, wordt de excursie op twee avonden gehouden, namelijk **donderdag 9 en dinsdag 14 mei 1985**. Deelname is alleen mogelijk voor de ca. 50 leden, die zich telefonisch voor één van de avonden opgegeven hebben bij de secretaris, 03465-61457. Nadat men zich aangemeld heeft en daardoor zeker weet, dat er nog plaats vrij is, wordt men verzocht een bedrag van f 1,50 per deelnemer over te maken op girorekening **711140** t.n.v. J.H. Sagel te Maarssen.

3. Contributie 1985

Door een zuinig beleid, de groei van het aantal leden en de bereidheid van sommige leden wat extra te betalen, waarvoor het bestuur hen uiteraard zeer dankbaar is, kan ook in 1985 als minimum contributie het uiterst lage bedrag van f 15,00 gehandhaafd blijven. De acceptgirokaart alsmede een briefje waarin U precies kunt lezen, wat U in '85 betalen moet, zal U spoedig na de jaarvergadering door de penningmeester, Mevr. G. Willekes-van Putten, toegezonden worden. Als U echter nog vragen mocht hebben over dit onderwerp, kunt U haar ook telefonisch bereiken onder nummer 73173 in Maarssen. Voor het opgeven van een nieuw lid of donateur kunt U behalve met het secretariaat ook contact opnemen met de heer H. Blaauw, Bloemstede 193, Maarssenbroek, telefoon: 03465-62425.

J.H. Sagel, secretaris

De Badinrichting 'Maarssen en Maarsseveen' 1897-1940

Op 2 augustus 1897 vond de feestelijke opening plaats van de Badinrichting 'Maarssen en Maarsseveen' op het terrein (en het water) van de verhuurder: de IJclub, die een jaar eerder was opgericht. Hoogtepunten op die dag waren de roeiwedstrijden op de plas langs de Maarsseveensevaart en het avondconcert in 'de Harmonie' aan de Kerkweg.

De initiatiefnemers voor de oprichting waren enige leden van de Sociëteit 'de Harmonie' en enige leden van de IJclub. In de eerste jaren van haar bestaan telde de vereniging ongeveer twintig leden, die allen hadden ingeschreven op een premielening, groot f 550 (55 obligaties van f 10). Ieder jaar zou men obligaties uitloten à f 11. Het bestuur, gevormd door de heren Bunnik, Caspers, Kouffeld, Teves en Van Drumpt bezat 21 van de 55 obligaties. De belangrijkste financiële lasten waren aanvankelijk: de bouwkosten van de kleedhokjes, de huurpenningen aan de IJclub (f 25), de bouwkosten van een badvlot en de salarissen van de badman en de badvrouw. De laatsten, de echtelieden Vermaak, genoten een salaris van f 5 per week gedurende het seizoen van 1 mei tot 1 oktober. Voor f 1,25 konden niet-leden 6 x van de badinrichting gebruik maken. Ter controle door de badman moest een ieder bij een bezoek aan de badinrichting in een daartoe aangelegd boek zijn naam schrijven.

DE BADMEESTER KON NIET ZWEMMEN

Als je het zwem- en strandbad van Jan van Ede in zijn bloeijaren hebt meegemaakt en je weet dat op die plaats de Badinrichting in 1897 is gestart, dan neem je voetstoots aan, dat de Maarssense jeugd al tegen het einde van de vorige eeuw zwemonderricht kreeg. Echter, het notulenboek van 'de Badinrichting' dat de heer Gerrit van Ede ons in bruikleen afstond, leert anders. Als in 1902 'badknecht' Vermaak komt te overlijden, schrijft de notulant van de bestuursvergadering op 9 mei ten huize van Kouffeld: 'Door het overlijden van de

badknecht Vermaak, wiens geschiktheid vooral voor kinderen wij hier gaarne huldigen, moet een andere persoon gezocht worden en liefst nu iemand die zwemmen kan.'

In de notulen van de jaarvergadering van 1900, gehouden in de bovenzaal bij Kouffeld, gehuurd voor f 1, citeert de notulant de voorzitter Caspers: 'Hoewel de badinrichting geen zweminrichting is en het Bestuur inzake zwemmen geen verantwoordelijkheid heeft, voelt het Bestuur bij de wetenschap dat er veel gezwommen wordt, zich gedrongen op reddingsmiddelen bedacht te zijn.' Besloten wordt een reddingsboei met een lange lijn, 45 meter, aan te schaffen en een bootje te huren van een veenman.

Geen zweminrichting dus, maar een badinrichting, waarin voor het badvlot een hoofdrol was weggelegd. Het eerste badvlot, gemaakt door Hageman, voldeed niet. Timmerman Broertjes brengt daarna verbeteringen aan. Voor een juiste voorstelling van zo'n badvlot, hadden de notulen ons meer gegevens moeten verstrekken. Wel werd duidelijk, dat het badvlot op tonnen (kuipen) dreef en dat het plankier ondersteund werd door 4 balken in de lengte en 2 in de breedte. Het geheel was met 4 touwen vanuit de hoeken aan even zovele palen gebonden. Op de zijkanen van de grote tobbe, want meer stelde dit drijvende vlot niet voor, kon men zitten. De verbetering die timmerman Broertjes aanbracht, betekende, dat het vlot hoger kwam te liggen. Naar de grootte van dit badvlot kunnen we slechts gissen. Het rustte op vijftien tonnen en dat zijn er tien meer dan er onder de pierenbak zaten, in 1901 gemaakt voor de kinderen en die 8 meter lang en 7 meter breed was. Het was de bedoeling

Zwembad Maarssen

de kinderen zwemles te geven in de pierenbak. Die taak was weggelegd voor de nieuwe badmeester De Rooij en zijn vrouw, de opvolgers van het echtpaar Vermaak.

Het was een besloten gezelschap, dat van de Badinrichting gebruik maakte. Als in 1899 dr. De Visser voorstelt gemeentesubsidie aan te vragen, wordt dit voorstel door de leden (Bunnik, Caspers, Kouffeld, Teves, Van Drumpt, Witte Eekhout, Van Praag en Veen) verworpen met het oog op het bezwaar van de aan subsidie verbonden voorwaarde: *'toelating van de kinderen der volksscholen'*! Wel wordt besloten bij de directrice van de Jongedameskostschool, mej. Thieme, te informeren of zij het op prijs stelt, dat er woensdag- en zaterdagmiddag nog enkele uren voor de jongedames worden gereserveerd. Toch, enige jaren later, in 1903, zegt voorzitter Van Drumpt: *'Onze badinrichting zou nog nuttiger zijn dan ze reeds is als aan nette kinderen uit de kleine burgerstand gelegenheid werd gegeven in de pierenbak gratis zwemmen te leren.'* Hij stelt voor daartoe bij het Nutsbestuur subsidie aan te vragen tot een bedrag van f 100, waarvan f 50 besteed kan worden aan het maken van kleedhokjes met bankjes die achter de ijstent moesten komen. Het Nutsbestuur verstrekt de subsidie onder de voorwaarde, dat er 20 gratis kaarten worden gegeven aan kinderen van de openbare school en 10 aan kinderen

van de katholieke school (er was nog geen Prot. Chr. school in Maarssen).

In 1905 kozen de hoofden van genoemde scholen *'nette'* kinderen uit, die op dinsdag en vrijdag, voor ieder der scholen afzonderlijk van 5-6 uur en van 6-7 uur gratis zwemles kregen.

ONTSLAG OP STAANDE VOET VOOR BADMEESTER EN BADVROUW

Op zaterdag 19 augustus 1905 ten huize van penningmeester Broeksmit op de Schippersgracht moet badvrouw De Rooij zich verantwoorden voor wat er gebeurd is op zondag 13 augustus na sluitingstijd in de badinrichting. Zij verklaart daarbij, dat zij op die dag enkele meisjes heeft uitgenodigd om in de badinrichting te komen zwemmen en dat zij bovendien een paar jongelieden, zoons van leden, had aangespoord tegelijkertijd met die meisjes te komen zwemmen.

Het gevolg hiervan was, volgens de notulen: *'dat zondagmiddag tussen 5 en 7 uur, drie meisjes in de pierenbak hebben gebaad, gekleed in badcostuums van damesleden van de inrichting in tegenwoordigheid van de zoon van een der leden.'* Moest de badvrouw zich voor die gebeurtenis verantwoorden op een bestuursvergadering, vragen we ons nu af? Jazeker, tachtig jaar geleden golden andere maatstaven met betrekking tot onze zeden en gewoonten. Vrouw De Rooij

Lesgeven in de pierenbak ± 1930.

verklaarde dan ook, dat zij het ernstige van haar handelwijze vooraf niet had ingezien. Ze betuigde, volgens de notulen, haar spijt over het gebeurde en beval zich in de welwillendheid van het Bestuur aan. Die welwillendheid was niet groot. Bestuurslid Teves bracht haar het gevaarlijke van haar handelwijze onder het oog, gevaarlijk voor de naam van de badinrichting en gevaarlijk voor de naam van de betrokken jongelieden. Hij voegde eraan toe, dat het besluit van het bestuur haar nader zou worden medegedeeld. Dat besluit was: ontslag op staande voet voor De Rooij en zijn vrouw.

De weduwe G. Vermaak werd benoemd tot het einde van het seizoen. Op zondag 20 augustus 1905 des voormiddags half tien nam zij de inventaris van de vereniging in tegenwoordigheid van het bestuur over.

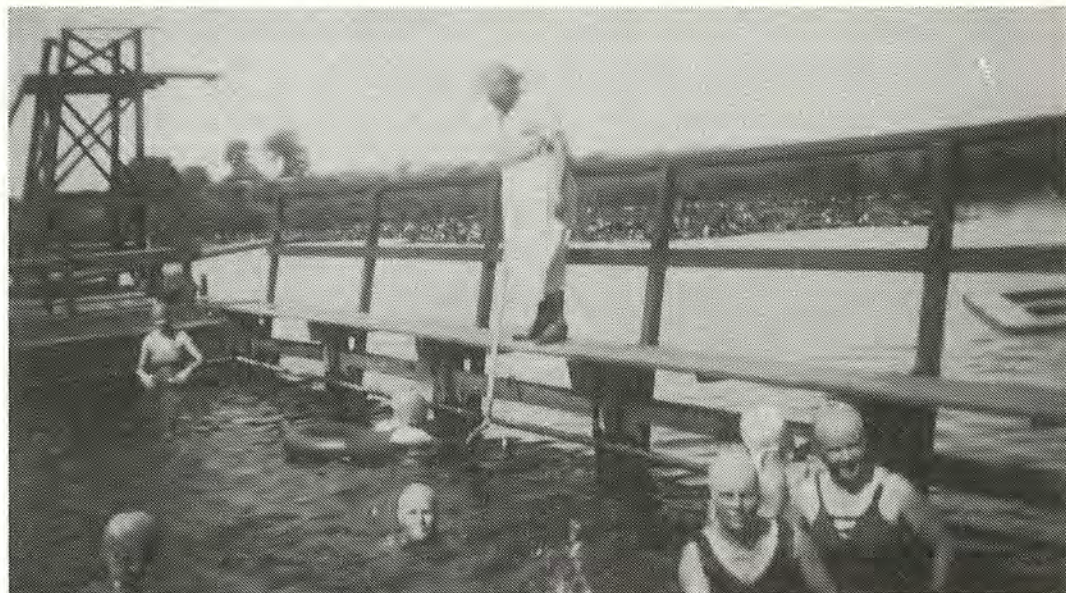
De notulen van de jaren 1908-1913 ontbreken. Als de verhuurder, de IJscub, gedwongen wordt de terreinen en de badtent te verkopen, springen twee leden, J. Plomp en gemeente-ontvanger H. Eijma in de bres en voorkomen opheffing door de terreinen en de tent de kopen. De Badinrichting en de

IJscub vormen vervolgens tijdelijk één vereniging, die in 1913 onder de naam Bad- en Zweminrichting in staat is zelf eigenaar te worden.

Op de algemene vergadering van vrijdag 1 mei 1914 zijn slechts vijf leden aanwezig: Broeksmit, Plomp, Kouffeld, W. van Doorn en J. Eijma. Zij komen tot de volgende besluiten: Het tarief voor zwemles zal voor leden en hun huisgenoten f 3 per persoon bedragen. Voor houders van seizoenkaarten f 2 en voor houders van volksbadkaarten f 1. Diploma's of getuigschriften zullen worden verstrekt aan leden die de zwemkunst machtig zijn. De Utrechtse zwemclub mag van de inrichting gebruik maken voor haar polowedstrijden. De badmeester J.C. Geerds, gediplomeerd zwemmeester, zal f 14 per week ontvangen en de badvrouw, de weduwe Vermaak f 3,50. Het bestuur weet zich met deze besluiten te verzekeren van subsidies van de gemeenten Maarssen en Maarsseveen en het Nut.

GEMENGD ZWEMMEN

Het is al eerder gebleken. De notulen worden

Badjuffrouw Nagtegaal geeft les in de pierenbak.

vooral interessant als ze weergeven hoe men in Maarssen anders oordeelde dan nu. Enige keren per week was er voor leden gelegenheid tot gemengd zwemmen. Het zogenoemde *'familiebad'* was echter voor heren alleen toegankelijk, als zij echtgenoot of vader waren van een aanwezige zwemster. Jongens hadden slechts toegang als ze onder geleide kwamen van vader of moeder. Bovendien was men verplicht een badcostuum te dragen en dat zal wel iets anders dan een zwembroek geweest zijn. Telkenmale worden op de jaarvergaderingen vragen gesteld over deze voorschriften. Als een van de leden zich erover beklagt, dat hij bij de ingang van het bad zo lang moet wachten tot een of andere dame zich over hem ontfermen wil, krijgt hij van de voorzitter te horen, dat hij alleen toegang tot het gemengde bad heeft als hij door een aanwezige dame, en wel bij elk bezoek, in het instructieboek schriftelijk geïntroduceerd is, terwijl het vast moet staan, dat de dame lid en huisgenoot is (jaarvergadering 1918).

In 1922 dreigt het bestuur zelfs met aftreden als de ledenvergadering hierin verandering wil brengen. Het gemeentebestuur van Maarssen dacht milder over het familiebad dan het bestuur van Maarsseveen. Dank zij

de strenge voorschriften met betrekking tot het familiebad, wist het bestuur van het bad de subsidie van Maarsseveen toch te behouden. Maar ook vele leden stonden afwijzend tegenover gemengd zwemmen. Als C. de Vries in 1936 het woord vraagt over het onderwerp *'Gemengd Bad'*, ontraadt voorzitter dr. Hartog de vergadering dit onderwerp opnieuw aan te roeren, uit vrees dat *'een massa leden'* zal bedanken.

Een naam die regelmatig in de notulen terugkeert, is W. van Doorn sr. die - omstreeks 1910 - de aandacht voor zijn vele activiteiten voor de Badinrichting opeist. Als hij op 12 augustus 1912 Daniël Tukker van de verdrinkingsdood redt, vraagt het gemeentebestuur voor hem een onderscheiding aan, omdat het dan de tiende keer is, dat hij, niet zonder levensgevaar, een drenkeling heeft gered. Ook zijn zoon is een geoefend zwemmer en zal zich later ontpoppen als een deskundige op het gebied van het bouwen van zwembaden en duiktorens in den lande.

Vanaf 1929 is de poloclub de Fuut nadrukkelijk in de notulen aanwezig; een jaar later onder de naam: Zwemclub de Fuut. Haar leden zijn oorspronkelijk ook lid van de Badinrichting. Heftige discussies op de jaarver-

gadering blijken onvermijdelijk, als het gaat om de rechten en verplichtingen van de Fuut. In 1937 is er zelfs sprake van een campagne van de Fuut tegen het bestuur van de Bad- en Zweminrichting. W. de Kloet, J. de Heul, C. de Vries, C. Versteeg, Chr. Dolman en W. van Een hebben een buitengewone vergadering aangevraagd omdat zij het niet eens zijn met het bestuur, dat op voorstel van badmeester Zeelander aan W. de Kloet, voor één maand, de toegang tot het bad heeft ontzegd.

De verhouding Fuut-Zeelander was al slecht en als de laatste aan W. de Kloet de toegang tot het bad weigert, omdat deze bij herhaling in het ondiepe bassin een duik heeft genomen, wordt het er niet beter op. De vergadering steunt Zeelander, die in 1935 tegen een salaris van f 35 per week uit 40 sollicitanten was gekozen als badmeester met zijn vrouw, die door de notulant 'meijuffrouw' Zeelander wordt genoemd.

Ter afsluiting volgen enige citaten uit de notulen van de jaarvergaderingen 1933-1940:

- 1933 Besloten wordt het familiebad te doen plaats hebben van 1.30 tot 3.30 uur, zodat de inrichting van 12 tot 1.30 gesloten zal zijn. De dames één avond per week van 7-9 uur te geven, indien zij ten genoeg van het bestuur een lijst kunnen overleggen van 50 personen die overdag beslist verhinderd zijn te zwemmen (op voorstel van bestuurslid mej. Van Duinen).
- 1934 Met algemene stemmen wordt het aftredende bestuurslid J. Eijma tot erelid benoemd. A.J. de Groot wordt met 8 van de 9 stemmen tot bestuurslid gekozen.
- 1935 Er zal een ondiep bassin van gewapend beton gebouwd worden, kosten f 2.200. Op zeer voordelige condities wordt geld geleend van Th.S. van Linge.
- 1936 Aan voorzitter en secretaris wordt opgedragen de badmeester te verbieden zijn hond tussen de badgasten te laten zwemmen. J. Tellegen wordt met 15 van de 17 stemmen tot bestuurslid gekozen.

Badjuffrouw Nagtegaal met dochter Mien (later mevrouw Van Ede) voor de 'badtent.'

- 1937 Ingekomen is de sollicitatie van J. van Ede naar de betrekking van badmeester, hoewel er geen vacature is (sollicitatie op advies van zwemvereniging de Fuut).
- 1938 Ingekomen een brief van de Fuut, die leidt tot een bevredigende oplossing van bestaande geschillen.
- 1939 Nieuwe statuten aangenomen.
- 1940 Overlijden van voorzitter dr. Hartog herdacht. De Nijs wordt de nieuwe voorzitter.

Dick Dekker

Beschermd dorpsgezicht Maarssen, een lange geschiedenis!

(met foto's van de schrijver)

In maart 1985 zal het na een procedure van meer dan twintig jaar eindelijk zo ver zijn, dat na het aanvaarden van het bestemmingsplan Centrum door de gemeenteraad van Maarssen, het beschermd dorpsgezicht Maarssen definitief wettelijk geregeld is.

Het zal de lezer niet verbazen dat het bestuur en vele leden van de Historische Kring Maarssen bijzonder gelukkig zijn met dit feit. Volgens artikel 4, lid b, van de statuten streeft de vereniging immers naar de bevordering van de conservering van historische monumenten en voorwerpen van historische waarde. De totstandkoming van het beschermd dorpsgezicht biedt de mogelijkheid dit streven meer en beter tot zijn recht te laten komen o.a. doordat er een beschrijving van het gebied gemaakt is en tekeningen van de gevelwanden en rooilijnen.

Van groot belang is de wettelijke verplichting dat binnen één jaar na de afkondiging door de minister van W.V.C. en Ruimtelijke Ordening, een bestemmingsplan voor het aangewezen gebied gereed moet zijn. Hiermee is dan vastgelegd welke mogelijkheden er in het betreffende gebied nog zijn aangaande bouw, verbouw en andere inrichting. Het idee om behalve losse monumenten, zoals een kasteel, kerk, boerderij of woonhuis ook stads- en dorpsgezichten te gaan beschermen, ontstond in de vijftiger jaren toen op steeds meer plaatsen in Nederland het herstel van oorlogsschade en nieuwbouw sterk op gang begonnen te komen. Hierbij werden dikwijls zeer rigoreuze sloopplannen ontwikkeld, die, als ze eenmaal doorgegaan waren, Nederland een totaal ander aanzien hadden bezorgd en vele cultureel waardevolle zaken ten gronde hadden gericht, hetgeen een grote verarming had betekend. Wie herinnert zich niet de plannen van de hoofdcommissaris Kaasjager van de Amsterdamse politie om de grachten te gaan dempen! Als die plannen ten behoeve van de doorstro-

ming van het verkeer doorgegaan waren, zou Amsterdam thans heel wat minder aantrekkelijk zijn voor de toerist uit binnen- en buitenland.

Dichter bij huis zagen we in de loop der jaren ook veel goede zowel als slechte dingen. We denken hierbij aan de renovatie van Loenen, de afbraak van het centrum van Breukelen en de aanleg van de Catharijnebaan in Utrecht, waar nu, op de plaats waar eens schepen over de Singel voeren, auto's racen.

In Maarssen bestonden er plannen om enige bruggen over de Vecht te bouwen, die gelukkig niet doorgingen omdat ze, bij uitvoering, het dorp deerlijk verminkt zouden hebben. Zo hebben Raadhoven, de Prins te Paard en delen van de Breedstraat en Schippersgracht op de nominatie gestaan te verdwijnen. De mogelijkheid om tot bescherming van stads- en dorpsgezichten te komen, werd pas werkelijkheid, toen in juni 1961 de Monumentenwet werd aangenomen. Deze wet bevat immers het artikel 20, waarmee aan de minister, na overleg met anderen, de bevoegdheid wordt gegeven beschermde gezichten aan te wijzen en eventueel weer in te trekken.

Kort na de behandeling van deze wet, namelijk in 1962 was er al een beschrijving van het dorpsgezicht Maarssen klaar. Hierdoor kon al op 8 augustus 1966, door de toenmalige minister M. Vrolijk van C.R.M. een beschikking gepubliceerd worden waarin het beschermd dorpsgezicht Maarssen aangewezen werd. Bij de behandeling in de gemeenteraad bleek, dat men niet tegen de aanwijzing van het beschermd gezicht was, maar wel tal van bezwaren had tegen de manier

Herengracht

waarop de grens van het te beschermen gebied getrokken was. Besloten werd toen om in beroep te gaan bij de Kroon teneinde een aantal wijzigingen in de begrenzing te kunnen verkrijgen. Na een onbegrijpelijk lange tijd - sommige voorgestelde wijzigingen waren, o.a. door de bouw van de Termeerbrug, niet eens meer nodig - werd de zaak in 1982 behandeld en kwam de verrassende uitspraak dat alle bezwaren ongegrond waren. Hierna werd het beschermd dorpsgezicht Maarssen op 8 december 1983 ingeschreven in het register van de beschermde stads- en dorpsgezichten. Om inzicht te geven wat dit voor Maarssen betekent, volgt nu met behulp van de officiële toelichting bij de beschikking van de minister de volledige beschrijving van het dorpsgezicht Maarssen. In dit gebied kunnen de volgende twee gebieden van kleinere omvang worden onderscheiden, elk met een uit stedenbouwkundig oogpunt, eigen karakter.

- a. de kern van het dorp, in het bijzonder voor zover het de bebouwing aan de beide zijden van de Vecht betreft (de panden

gelegen langs de Langegracht, de Herengracht en de Schippersgracht).

- b. de onmiddellijk ten noordwesten van de bebouwde kom van het dorp gelegen voormalige buitenplaatsen, waaronder Doornburgh, Goudestein, Vechtoever, Leeuwenburg en Gansenhoef aan de rechter oever van de Vecht, en Bolenstein en Herteveld aan de linker oever van de Vecht.

Het te beschermen gebied in het dorp omvat in de eerste plaats de bebouwing langs de rechteroever van de Vecht met de hierachter gelegen erven. Het karakter van de gevelwanden aan de Herengracht wordt geheel bepaald door de aan deze weg gelegen deftige herenhuizen, die vrijwel alle uit de 18de eeuw dagtekenen. Deze monumentale bebouwing is nog nagenoeg aaneengesloten, hetgeen voor een landelijke omgeving als een unicum mag gelden. Ook langs de Langegracht is slechts een gering aantal panden gedurende de laatste decennia geheel vernieuwd.

Ofschoon de bebouwing aan deze gracht

Schippersgracht

bescheidener van allure is dan die aan de Herengracht, vormen juist hier de variaties in de dakvormen, de goothoogten en de gevelindelingen een boeiend beeld. De waarde hiervan wordt, gezien uit stedenbouwkundig oogpunt, verhoogd door de gebogen voorgevelrooilijn, die de scherpe bocht in de Vecht daar ter plaatse volgt. Hierbij vormt het Huis ten Bosch, het voormalige raadhuis, een waardige afsluiting van genoemde bebouwing.

Aan de linkeroever van de Vecht is de bebouwing aan de Schippersgracht als 'tegenspeler' van de bebouwing aan de Herengracht mede in het dorpsgezicht betrokken. Voorts betreft het omlijnde gebied onder meer de ten oosten hiervan gelegen Rooms-Katholieke kerk met langs de Vechoever staande boombeplanting. Beide elementen bepalen in belangrijke mate het karakter van de oude kern van Maarssen. Uit dien hoofde kan ook het binnen de begrenzing gelegen gedeelte van de Kaatsbaan gezien worden, waarin aan de westzijde van deze straat een aantal goede oude panden is gelegen.

De genoemde reeks van buitenplaatsen sluit aan op de tot de dorpskern te rekenen Herengracht en Schippersgracht.

De landgoederen ten noorden van de Vecht worden begrensd door de Diependaalsdijk, die als grens van het dorpsgezicht aan deze zijde is aangehouden, behoudens ter hoogte van het terrein van het huis Doornburgh, waar de ten oosten van genoemde dijk gelegen weide binnen de omgrenzing is getrokken.

De open ruimte vormt een waardevol contrast met de beplanting van het landgoed Doornburg, een waarde, die in het vigerende uitbreidingsplan door de bestemming 'groenvoorziening' met aan de oostzijde een bescheiden woonbebouwing, is erkend.

De genoemde elementen, de kern van het dorp aan de Vecht en de ten noordwesten hiervan gelegen v.m. buitenplaatsen, vormen in de onderlinge samenhang van hun aanleg een architectonisch en landschappelijk gegeven van grote waarde, waarvan het behoud met de ten dienste staande midde-

(vervolg op bladzij 73)

Kanaalgedeelte tusschen den Zeijlweg on

Gezicht op de ophaalbrug over de sluis, verbindende

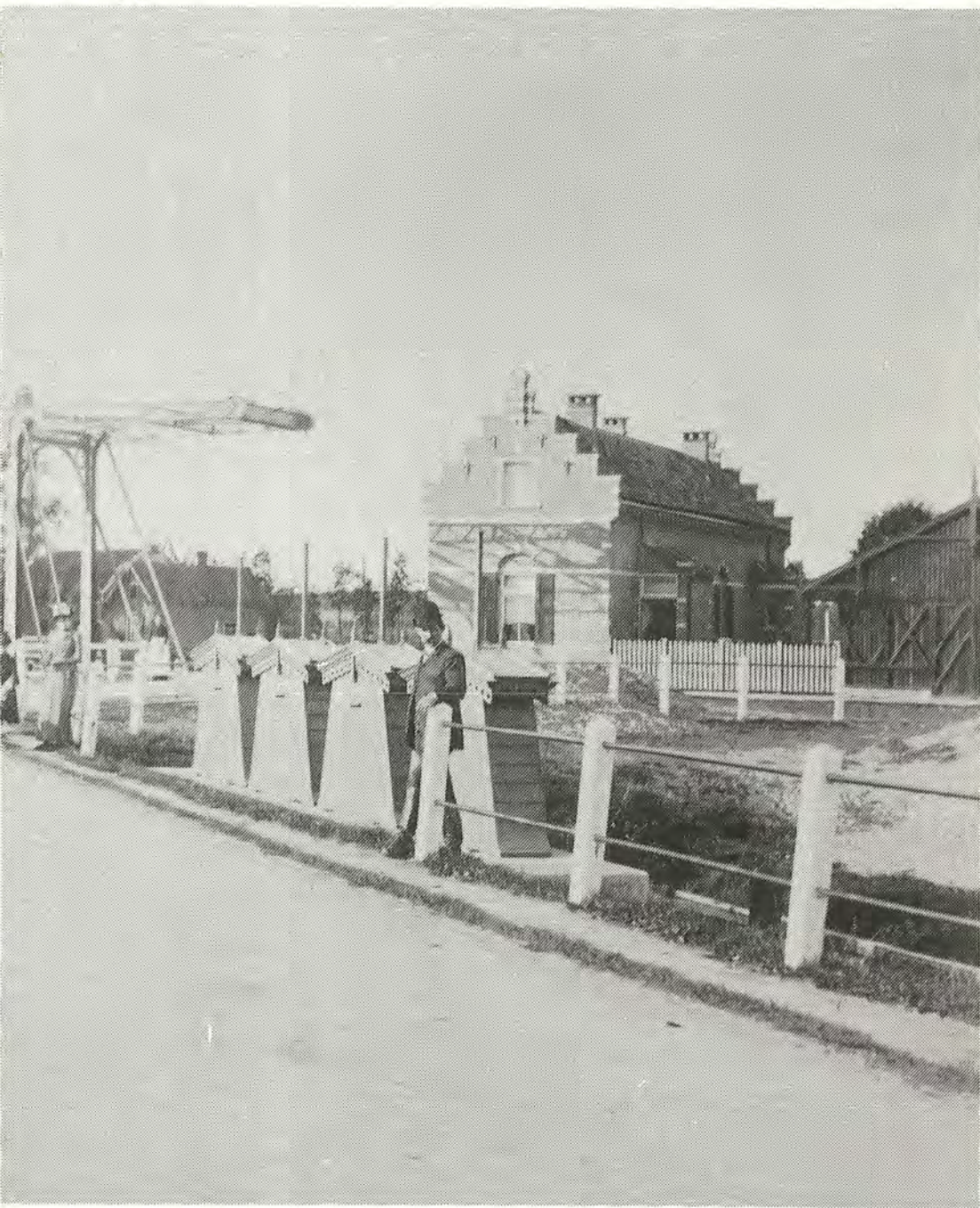
6 SEP

der Maarsen en de Schutsluis bewesten Utrecht.

nde het kanaal met de Vecht onder de gemeente Maarsen.

PTEMBER 1892.

Aantekening bij de foto op bladzij 70-71:

Kanaalgedeelte tussen den Zeylweg onder Maarssen en Schutsluis bewesten Utrecht. Door de bouw van de schutsluis tussen Merwedekanaal en de Vecht in 1892 moest de weg, die Maarssen met Utrecht verbond, drastisch gewijzigd worden. De oorspronkelijke weg - de Daalseweg - liep ter hoogte van het schutsluishuis (zie foto) richting Oud-Zuilen. De ophaalbrug heeft ongeveer dertig jaar dienst gedaan. De te smalle brug was een groot obstakel voor het verkeer, vooral omdat het verkeer aan beide zijden van de brug een 'bocht' van negentig graden moest volgen.

Op de foto zien we links van de ophaalbrug het huis dat met de aanleg van de huidige hoge brug over de sluis moest verdwijnen. Zeer waarschijnlijk is dit huis Kattenburg, ook wel Ruimzicht genoemd, voorheen de woning van pannenfabrikant Voorsteegh. Het huis Op Buren is niet zichtbaar op de foto.

Bij het overlijden van Johanna Witheijn

In een vorige periodiek schreef D. Dekker o.a. over de Kaatsbaanbrug en behandelde daarbij een brief van douairière Johanna Witheijn. De werkgroep paleografie vond haar akte van overlijden, die wij hier in zijn geheel laten volgen.

'1758 op 19 November is te Amsterdam overleden Vrouwe Johanna Maria Witheijn, vrouwe van Ter Meer en Maarssen. Laatst douairière den Hoogwelgeboren Heere van Ter Meer en Maarssen, beschreven int lidt der Heere Edelen en Ridderschappe slands van Utrecht. Op den 21 dito is hier van bekendmaking gedaan alomme over geheel Maarssen en Nieuw Maarsseveen aan alle fatzoenlijke lieden en burgeren deezer plaatse - en is vanden 21 tot den 25 november ingluis 3 maal sdaags geluijdt ieder dag 4 uren, komt dus

20 uren, vanden 27 November 1758 tot den 3e Januarie is geluijdt 2 maal sdaags ieder dag 2 uren en is alzoo geluijdt den tijdt van 6 weeken van 21 Nov tot 25 dito in gluis in 5 dagen 20 uren, van 27 Nov tot 3 Januarij 1759 is in 31 dagen geluijdt 62 uren, komt int geheel 82 uren, komt dus door de kerk 41 - -.'

Terugrekenend blijkt dan, dat er niet geluid is op de zondagen en de beide kerstdagen, dat 19 november op een zondag viel en dat de kerk een halve gulden voor een uur luiden rekende. Bedenkend, dat dit luiden met de hand werd gedaan, vinden wij, dat de beloning voor de klokkeluider zeer karig is.

Jan Witte

Weiland ten oosten van de Diependaalsedijk met Mariënhof en het begin van de Klokjeslaan.

Doornburgh

(vervolg van bladzij 69)

len met name door herstel van de waardevolle oude bebouwing en door het nemen van maatregelen in het kader van de ruimtelijke ordening dient te worden nagestreefd.

Wat nu dus nog als laatste moet gebeuren is het aanvaarden van het bestemmingsplan Maarssen Centrum, waarbinnen het grootste deel van het beschermde gezicht gelegen is. Ook in twee andere, reeds aangenomen, bestemmingsplannen, namelijk Vechtoever Noord en Otterspoorbroek zijn nog stukjes van het te beschermen gebied terug te vinden. Toen het beschermingsplan Centrum ter inzage lag en aan de ambtenaren van ruimtelijke ordening vragen gesteld konden worden, bleken er toch nog heel wat onduidelijkheden voor de mensen te zijn. Zo leeft bij sommigen ten onrechte het idee, dat, als zij een pand bezitten binnen de beschermde zone, hier totaal niets meer aan veranderd zou mogen worden. Dat is echter beslist niet het geval. In de toelichting bij de Wet wordt juist gezegd dat het niet de bedoeling is dat de toestand bevroren wordt, maar dat het eigen karakter van stad of dorp zoveel mogelijk behouden moet blijven zonder het normaal functioneren te belemmeren. Interessant is het voor eigenaren van panden, welke geen monument maar wel beeldbepalend zijn, dat zij zelfs in bepaalde gevallen voor renovatie van hun gevels subsidie bij de gemeente kunnen aanvragen. Een uitgebreid onderzoek naar de waarde en de effecten van het instellen van beschermde gezichten werd in 1983 uitgevoerd.

Door de Nationale Commissie Monumentenbescherming werd over dit onderwerp een studiedag belegd en een rapport opgesteld. Duidelijk werd dat de aanwijzing tot beschermd stads/dorpsgezicht door de rijks-overheid alleen niet voldoende is om tot een goede bescherming en behoud te geraken. De plaatselijke overheden en particulieren zullen schouder aan schouder moeten staan en hard moeten werken om het beoogde resultaat - het behoud van ons cultuurhistorisch erfgoed - te kunnen verwezenlijken. Als mogelijkheden hiertoe kan men noemen: herbouw in aangepaste stijl met inachtne-

Lantaarn tussen Langegracht 5 en 6

ming van de bestaande afmetingen, herstel van beplantingen, het aanleggen van klinkerbestratingen in plaats van asfalt, plaatsing van antieke lantaarns en ander oud straatmeubilair zoals pompen, banken e.d. en waar het kan, parkeerverboden instellen. Gelukkig kan men vaststellen, dat in de gemeente Maarssen, hoewel er nog veel verbeterd kan worden, een aantal van deze zaken, ook al voordat het beschermd dorpsgezicht geregeld was, tot stand kwam. Dat geeft veel hoop voor de toekomst van ons mooie dorp aan de Vecht.

Hans Sagel

BOLENSTEIN (I)

'Wij zien aan de Vecht, op Maarssens grondgebied een aanzienlijk buitengoed, met een grote herenhuizinge, uit de gracht opgetrokken, met brug en voorplein, en een koepeltorentje op het dak. Hoewel gemoderniseerd en gewit, draagt dit gebouw toch de kentekenen ener oude ridderhofstad, - gelijk het ook is.' Aldus beschrijft Craandijk in de tweede helft van de vorige eeuw Bolenstein in zijn *'Wandelingen door Nederland.'* Een ridderhofstad is het, dat wel, maar in bijna niets lijkt het op de ridderhofstad, die in 1538 door de Staten van Utrecht als zodanig erkend is. Veel is er bijgebouwd aan de oorspronkelijke woontoren, die Dirck de Bole van Eemst omstreeks 1350 liet bouwen.

Aan de hand van prenten kunnen we goed de bouwgeschiedenis van Bolenstein volgen en dit kan dienen als een voorbeeld van de overgang van militaire vesting via de verdubbeling daarvan naar een nog grotere behoefte aan ruimte en uiterlijke schoonheid. Een schoonheid, die in de loop der eeuwen wisselend gewaardeerd werd. De schetsjes komen uit een tijdschrift, dat zich bevindt in de uitgebreide verzameling van Bart Olaf van de Berg, de bewoner van B. tussen 1961 en 1981. Hij heeft mij in staat gesteld om daarvan gebruik te maken bij het samenstellen van dit artikel. In dit eerste deel wil ik de resultaten laten zien van een onderzoek naar de bewoners van Bolenstein, omdat de bekende naamlijsten vaak onvolledig of zelfs fout zijn.

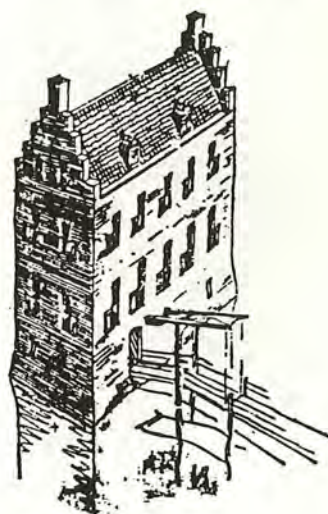
Gegevens over bewoners voor 1458 zijn vaak erg vaag, omdat er nog geen systeem zat in het beheer van eventuele leenaktes.

In 1458 begint het Utrechtse leenhof systematisch met alle leenaktes te noteren.

De opsomming zal hier en daar onderbroken worden om een bijzonderheid over een bepaalde persoon te vermelden of de overgang van B. van het ene geslacht op het andere te verklaren.

Ongeveer 1350 wordt voor het eerst melding gemaakt van ene Dirck de Bole van Eemst, die gehuwd was met Engela van Drackenburch.

Eind 14e eeuw komen we Gerrit de Bole Dirksz tegen, die in Utrecht enkele malen

schepen is geweest.

22 april 1404 blijft het slot in familiehanden, want dan noteren we Dirk de Bole Gerritz.

1418 De zoon van Dirk, genaamd Johan, volgt op na de dood van zijn vader.

1435 (38) wordt Otto Snaaf beleend met het goed, die 1 september 1444 het goed 'omruilt' en verhuist naar de Snaafburch.

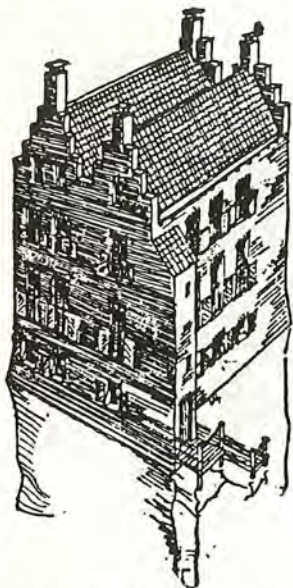
1 september 1444 zien we het geslacht van Nyenrode opdoemen. Dit geslacht huist vanaf de Zwezereng aan de zuidkant van Maarssen tot aan Loenersloot langs de Vecht. Vandaar misschien de ruil met het dieper in het land gelegen stuk grond, waarop de Snaafburch gebouwd is. De Van Nijenrodes zullen ruim een eeuw de scepter over Bolenstein zwaaien, vandaar dat alleen de data en de namen genoemd

worden.

1 september 1458: Splinter van Nijenrode, weer door opdracht van Otto Snaaf; dit lijkt vreemd, maar hier begint men met de opnemings van de leenaktes in het Utrechtse Leenhof. Men kijkt op die datum naar de leenmannen (in dit geval van de bisschop) en noteert van wie het leen is overgenomen, vandaar die dubbele vermelding. Otto Snaaf is al in 1445 overleden.

13 juni 1472: Johan van Nijenrode

17 september 1497: Johan van Nijenrode Splintersz.

27 november 1511: Splinter van Nijenrode Johansz.

16 oktober 1532: Egbert van Nijenrode Splintersz. Hij vraagt voor Bolenstein de status van ridderhofstad aan.

11 juni 1569: Adriana van Nijenrode, dochter van Egbert.

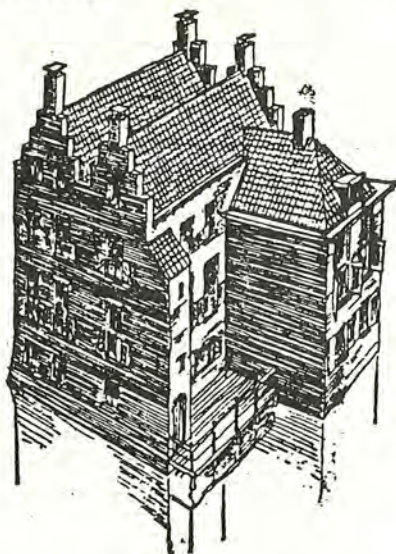
8 mei 1594 verlaten we de naam van Nijenrode, want Adriana's zoon uit haar tweede huwelijk met Hendrik Botter van Snellenberch (urg) genaamd Engelbert volgt op *'naer doode van joncvrou Adriana van Nijenrode zijn moeder.'*

5 januari 1620: Jonker Philips Botter van Snellenberch, zoon van Engelbert.

17 februari 1638: Anna Botter van Snellen-

berch, dochter van Philips.

15 oktober 1659: Jonker Willem van Zuijlen van Nijeveld. Deze heeft het goed gekocht maar was wel geliëerd met een Botter van Snellenberch, namelijk ene Johanna, zuster van Anna.

18 januari 1664 verdwijnt de naam Botter van Snellenberch uit de geschiedenis van B. en komt met David Godin een nieuw geslacht de Maarssense geschiedenis binnen.

9 februari 1667: Jacob Godi(j)n, zoon van David.

26 april 1704: Susanne Godin; dochter van Jacob, gehuwd met Pieter de Malapart, heer van Jutphaas.

21 december 1713: Hun zoon Jacob krijgt na de dood van zijn moeder Bolenstein, maar dan is hij nog minderjarig en zijn vader moet de eed voor hem afleggen. Jacob bezit Bolenstein de langste periode. Hij is eigenaar tot zijn dood in 1782, waarna zijn neef (oomzegger) Pieter de Malapart het namens de erfgenamen op 12 oktober 1782 voor f 25.000,- verkoopt aan Jan Carel Godin. Desondanks zien we toch een dubbele leenakte verschijnen.

26 april 1783 doet Pieter de Malapart man-
schap voor Bolenstein.

26 april 1783 doet Jan Carel Godin hetzelfde ritueel nog eens over.

17 december 1787: Louis Pierre Ferdinand Godin, 'minderjarige zoon en succesleur feudaal van mr. Jan Cartel Godin' volgt op. Louis Pierre overlijdt op jonge leeftijd en dan breekt een zeer onrustige tijd aan voor Bolenstein, waar in een periode van dertig jaar wel zesmaal van eigenaar gewisseld wordt, voordat er weer één eigenaar langdurig in het bezit blijft van de ridderhofstad. Vererving komt niet voor en met de koopsom kunnen we een aardig beeld krijgen van de economie van ons land in deze periode.

17 juni 1792 doet Dirk Jan van Heeckeren tot den Brandsenburg 'huld, eed en manschap' voor Bolenstein voor zijn minderjarige zoon Walraven Robbert van Heeckeren, voor wie hij 20 januari B. heeft gekocht voor f 24.000,-. De vader mocht de leen-
 eed afleggen onder beding dat 'genoemde joncheer Walraven Robbert van Heeckeren gehouden blijft binnen jaar en dag nadat hij zijne mondige dagen gekomen zal zijn, aan ons den behoorlijken eed, daar toe staande te doen ende dat ook, wanneer voor die zijne mondige dagen zijn voornoemde heer hulder afljvig wierde, als ter behoorlijke tijde een ander hulder te stellen.'

18 december 1807: Mejuffrouw Alijda Kuhn koopt B. 'met zijn grachten, cingels, tuynen en verder bepoting en beplanting groot twee mergen vier en dertig roeden, met de coepel voor aan de Vecht, koetshuys, stallinge, tuynmanswooninge en verdere getimmerte, . . . , strekkende voor uyt dezelve Vecht, tot aan de achterdijk en tot den dijk geleegeen voor Bolenstein alwaar oostwaard het molensteeghje en westwaards het hoekje land genaamd de kikvorsch naast gelegen is . . .' Alijda Kuhn betaalt voor het geheel de prijs van 13.807 gulden en 10 stuivers.

2 februari 1816 verkoopt de rentenierster Alijda Kuhn B. aan Jan Augustus van Westerholt, 'kapitein lieutenant Collonel ter zee, wonende onder de gemeente van Maarssen op de Buitenplaa's Vechtzicht' en wel voor de spotprijs van 7500 gulden. Het wordt met deze prijsdalingen wat begrijpelijker, dat eigenaars van grotere huizen geen nut meer zien in het opknappen van hun onroerend goed. Slopen blijkt vaak de enige uitkomst. Hoewel, als er goedkoop gekocht wordt, kon er later misschien toch met een

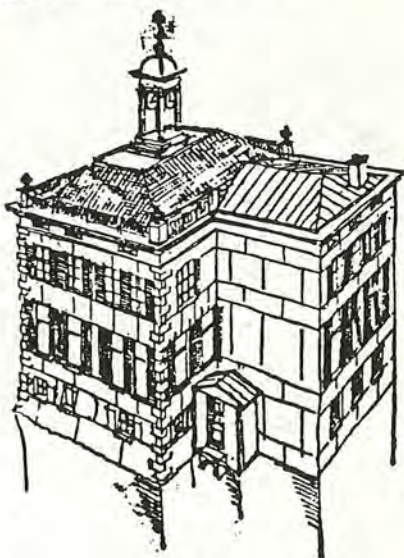
winstje weer verkocht worden. Misschien is dat ook één van de redenen, dat voor B. het begin van de 19e eeuw het tijdperk van de veilingen is.

11 maart 1819 vindt een openbare verkoop plaats in de herberg De Zwaan. Het huis wordt nu wat beter beschreven en bestaat 'uit een met wit marmer bevloerd woonhuis, drie grote behangen kamers met stookplaatsen en een kleinere kamer, daarboven drie ruime behangene slaapkamers en twee kleinere kamers, twee grote en een kleine zolders - Beneden een grote keuken met vaathok, een vertrek voor domestiquen en drie provisie kelders.'

Johannes Fahrheus (ook een rentenier) koopt het voor f 8500,-. Hij woont reeds in Maarssen en koopt het waarschijnlijk om mee te speculeren. Als dat de bedoeling was, heeft hij goed gegokt, alleen buiten de Voorzienigheid gerekend, want hij overlijdt reeds 7 januari 1821. Familieleden van hem komen uit zijn geboortestad 'de koninklijke zee en stapelstad Wisby op Gotland (Zweden)' en veilen het huis. Ditmaal vindt het gebeuren plaats in de herberg de Prins.

23 juni 1821: Op deze veiling biedt de rentenier Willem Elisa Ram uit Zuilen f 10.500,- en wordt de nieuwe eigenaar.

24 september 1822 gaat het voor f 11.500,- over op Jan Walland uit Den Haag, die hetzelfde beroep uitoefent als zijn voorganger, namelijk rentenier.

16 mei 1828 komt het huis voor de prijs van f 12.600,- in handen van de *'solliciteur militaire'* Theodorus Henricus Abels uit Amsterdam en dan breekt eindelijk weer een periode van langere bewoning aan voor het goed.

3 augustus 1865 zet de enige dochter en erfgename van Abels, Lena de bewoning voort.

26 april 1894 koopt een consortium bestaande uit Hugo Visser, Jan Jacob van Willemburg en Hermanus Hageman Bolenstein.

4 juni 1894 verkopen zij het binnen een paar maanden weer aan Carel Eduard Wolff,

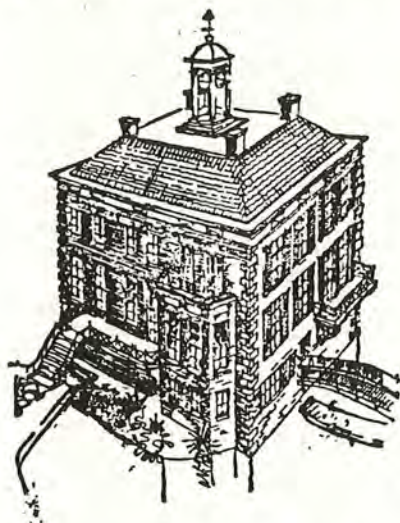
31 oktober 1900 die het op zijn beurt weer verkoopt aan Jan Carel Strick van Linschoten, Jan Elias Huydecoper van Maarsseveen en Nigtevegt, Johannes Hendricus Caspers. Leendert Volker, Jan Schuurmanszoon en Louis Gabriël James, die het huis

19 februari 1901 inbrengen in de opgerichte *'Maatschappij tot exploitatie van Onroerende Goederen de Vechtstreek.'*

3 september 1903 koopt Johan van de Vijsel Bolenstein

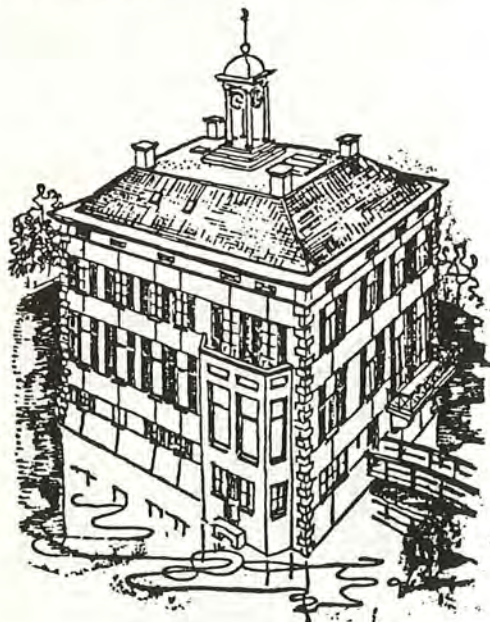
1917 wordt J.M. de Muinck Keizer eigenaar.

1942 Deze verkoopt het aan de gemeente Maarssen.

1961 Bart Olaf van den Berg koopt Bolenstein van de gemeente Maarssen voor het bedrag van f 50.000,-. Maar er was wel als voorwaarde aan verbonden, dat hij het huis zou restaureren, hetgeen hij met grote voortvarendheid heeft gedaan.

1981 wordt de heer M. van Heiningen eigenaar.

Tot zover de opsomming van eigenaars/bewoners van Bolenstein. Het leek mij te storend om bij iedere eigenaar een nootnummer te zetten, maar een verantwoording lijkt mij wel op zijn plaats. De gegevens zijn geput uit het vrij volledige overzicht van E.B.F.F. Wittert van Hoogland, zoals hij dat vermeld heeft op pag. 195-206 van zijn *'Bijdragen tot de geschiedenis der Utrechtse Ridderhofsteden en Heerlijkheden'*, de leen- en koopakten uit het Archief Bolenstein inv. nr. 1 en 2 en de notities over oudere leenakten, zoals die te vinden zijn in het archief van het Utrechtse Leenhof inv. nr. 192. En natuurlijk is het vooronderzoek van Bart Olaf van de Berg als basis gebruikt voor dit onderzoek.

W. Smits

E: V: AKABOA 1758

In de eerste jaargang nr. 3 van ons periodiek publiceerde ik het artikel 'De kerk te Tienhoven'. Hierin vermeldde ik het opschrift op de staander van de lezenaar aan de preekstoel in de Hervormde kerk: E: V: A K A B O A 1758, waarvoor ik toen geen verklaring kon vinden. Dank zij de heer G. van Leersum te Utrecht, die mij enige gegevens toezond, en ook door andere publicaties, is dit opschrift mij nu geheel duidelijk.

Het E: V: A K A B O A blijkt de naam te zijn van de maker van de lezenaar, de Utrechtse geelgieter (kopergieter) Eduard van Akaboa. Van deze geelgieter Eduard van Akaboa zijn mij enige gegevens bekend, die ik geïnteresseerde lezers van ons periodiek niet wil onthouden.

Eduard werd in 1724 te Utrecht geboren en was de zoon van Laurens van Akaboa en Catherina Mom. Ook Laurens was geelgieter van beroep. Hij had in 1720 zijn meesterproef gedaan en was al gauw daarna getrouwd met Catharina. Laurens en Catharina krijgen twee kinderen, een dochter in 1722 en een zoon Eduard in 1724. Hun was echter geen lang huwelijk beschoren, want Laurens overlijdt reeds in 1725 of 1726.

Catharina hertrouwt in 1727 met de geelgieter Pieter Bredie. Deze was in 1727 gildebroeder geworden. Hij woonde in de Massegast en Catharina in de Korte Viesteeg te Utrecht.

Pieter Bredie zal zelf de opleiding van Eduard tot geelgieter op zich genomen hebben. In 1749, als Eduard 25 jaar is, legt ook hij de meesterproef af en wordt als gildebroeder ingeschreven.

In 1751 trouwt Eduard met Agnieta de Graaff. Zij gaan wonen in de Lange Lauwerstraat, in een huis, dat een uithangbord krijgt met een kerkkroon. Hij woont hier tot 1758 en vertrekt dan naar Amsterdam, waar hij in 1766, 42 jaar oud, overlijdt.

In de Nederlandse Hervormde kerk te De Bilt hangt een kaarsenkroon uit 1747 met daarop de namen PIETER BREDIE EN EDUARD VAN AKABOA, dus nog uit de leerlingentijd van Eduard. Er zijn in nog enige Utrechtse dorpskerken werkstukken van hem bewaard gebleven.

In Veenendaal bevindt zich een lezenaar

voor de voorlezer met als opschrift: E: V: AKABOA 1754.

In Leersum bevindt zich in het gemeentearchief onder nr. 32, een rekening uit 1756, groot vierendertig gulden, voor koper geleverd aan de kerk door Eduard van Akaboa. Waarvan deze rekening is, is niet bekend, daar in de kerk te Leersum geen koperwerk meer is met een opschrift, dat duidt op Eduard van Akaboa.

In Zegveld is het weer de lezenaar van de voorlezer, die het opschrift draagt:

EDUARD VAN AKABOA ANNO 1758.

Van deze lezenaar is de rekening bewaard gebleven. Voor de lezenaar is f 27,- betaald. In het tijdschrift Antiek, 19e jrg. nr. 4, nov. 1984 wordt over een lichtkroon geschreven, die zich bevindt in het kasteel van Gaasbeek, eigendom van de Belgische staat, die het opschrift draagt: EDUARD VAN AKABOA 1753. Hoe deze lichtkroon ooit in het Belgische kasteel is terechtgekomen, is niet bekend.

Voor meer informatie over Eduard van Akaboa verwijs ik U naar de artikelen van de heer P.H. Damsté in het maandblad Oud-Utrecht van augustus 1978, september 1978 en september 1979.

A.H. Hogenhout-Hofman

Vele malen heeft er in ons periodiek een foto gestaan van de Breedstraat, waarop het oude gemeentehuis - annex openbare school centraal stond. Nu deze foto! De open plek, waar leden van onze archeologische werkgroep op zoek zijn naar aanwijzingen hoe het hier in een ver verleden was, bekijken wij met gemengde gevoelens. We weten het: Gedane zaken nemen geen keer. Vele buitenleden, die in de afgelopen maanden niet in Maarssen geweest zijn, zullen ontsteld van deze foto kennis nemen.

BRINKHOF

AANNEMINGSBEDRIJF

MACHINEKADE 6, MAARSSSEN

TELEFOON

61456

VOOR:
HUIZEN, FLATS, BUNGALOWS
en BOERDERIJEN

VOOR:
TAXATIES, HYPOTHEKEN
en FINANCIERINGEN

VOOR:
ALLE SOORTEN VERZEKERINGEN

**de
vecht
streek**

UW MAKELAAR

UW ASSURANTIE ADVISEUR

Sinds 1935 in Maarssen, Raadhuisstraat 21-a, tel.: 03465-64644
Sinds 1976 in Maarssenbroek, Duivenkamp 739, tel.: 03465-67791

In het pand waar nu Café Ome Klaas zijn klanten een gastvrij onthaal bezorgt is al sinds 1780 een horeca-bedrijf gevestigd. In die tijd nog een herberg. Maar steeds stond en staat nog een goede dienstverlening aan de klant voorop.

Wij verzorgen uw koud buffet, fondue en barbecue op uw personeelsavonden, verjaardagspartij of huwelijksfeest wilt u liever de gewone Hollandse pot, ook dat kan. Er is accommodatie voor circa 60 personen. Een partijtje biljart? Kom rustig eens binnen en misschien wordt u wel lid van de bij ons spelende biljartvereniging.

U kunt altijd reserveren! in

CAFÉ OME KLAAS

**Op de Lange Gracht 43 in Maarssen
of telefonisch 03465-61409 of 62019**